

У Београду 7. Септембра. 1856.

ШУМАДЕНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издаватель Любомгръ И. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V. Овај листъ излази у Вторникъ и Четвртакъ на по табака, а у Суботу на табаку. Цѣна жу в за три мѣс. 5, а за пола годиче 10. цванц. За оглаше плаћа се одъ врете 5 крајц. за трипутъ.

№ 88

Изъ внутрености ко што има давати учредничеству за прошло полгодіе, нека съ прво. полазећимъ делижанцомъ послати изволи.

ХИМЕА ТВОРЦУ.

„Восплещите рукама вси язици,
вокликните Богу гласомъ радості
ванія.“

Творче благій свег' што око гледа,
И што гледа и што с' видит' не да,
Творче дивный суващца и звезда,
Плавогъ неба, звезданого гнѣзда,
Шестокрилы серафима горе
Кои Тебе невидимо дворе,
И дубравны и врлетны гора
И зелены езера и мора,
И ливада што ий краси цвеће
Гди с' пчелица на крилима креће,
Како с' диванъ, како непонятанъ,
Тебе слави сирома и знатанъ,
Тебе слави великій и малый,
Тебе слави и душомъ Те хвали.
Ты си свакомъ отаць еданъ истый
Кога духъ текъ оживлява чистый;
Ты си страшанъ, аль си и преблагій,
Ты си моћанъ, единственъ у сваги;
Како грме Твоє снажне речи
Кадъ громъ страшно тресући заечи!
Па каква е светлостъ Твога ока:
Муња итра са неба висока.
Боже благій, кога езыкъ свакий
(Рапавъ, оштаръ, гладакъ чисто сладкій)
Другче слабомъ речи именує,
Али умомъ оно допунює
Што се речи изразити не да; —
У нбой сама выпреностъ се гледа,
Идеали у мудрости, снаги
И благости — ликъ Твой Боже й благій.
Благостъ Твоя изъ свачега блиста,

Благостъ Твоя свудъ е една иста,
И кодъ слона и малога мрава,
Кодъ лептира и страшнога лава,
Кодъ цветића и грма висока,
Кодъ потока, сузице изъ ока.
Благостъ Твоя учинила те е
Да намъ славу и напо сладко бое,
Благостъ Твоя створила вселену
'Вакъ красну, китну и зелену.
Кудгодъ кренемъ умилна ока
Ил' на брда врлетна, висока,
На долине, горе и дубраве
Витке еле, боре растомъ праве,
Ил' на мрава удна и малена,
На лептира слабачка, шарена,
На бубице у травици златне,
На класове витке, лакокатне —
Свуда Ты си, свудъ выпреностъ Твоя,
Свуда Тебе види душа моя;
У узхиту она с' топи Боже,
А шта друго и чинити може?!
Вольомъ Твоіомъ духъ ми с' горе диже,
Ньомъ се сунце у вселеной движе,
Вольомъ Твоіомъ дуга небо шара
А муња га опеть итра пара;
Безъ нѣ небы ни я уживаю
Животъ овај, да ми г' ниси дао,
Безъ нѣ не бы ни певао 'вако
Да угодно нбойзи не тако;
Она узрокъ свакогъ е постаня,
Она узрокъ живота и стана,
Она узрокъ напредка и среће.
На ливаде она цвеће меће,
После мразомъ лютымъ ий покріе
Те дражести онде више не.
Да диванъ си Створителю благій!

Све е ништа према Твојој снаги.
 Риза Твоя румень е одъ зоре,
 Престоль небо гди се песме оре,
 Шестокрили кое Теби пое,
 А земля е подножіе Твое.
 Ил' у мраку ил' светлome зраку,
 Ил' на санку ил' беломе данку
 Свудъ си преблагъ, единственъ и силанъ,
 У милости сувише обиланъ.
 Духъ мой Боже само с' Теби диви
 И у тѣлу само зато живи,
 Да Те хвали, преузноси славомъ,
 Да Те гледа там' у небу плавомъ.
 О Господи приклон' песни слуха
 И на раба изли Твога духа,
 Да я слушаю заповести Твое,
 Да напрегнемъ црвиѣ силе свое,
 Да Те хвалимъ и да Ти се дивимъ,
 И у Теби Боже благій живимъ
 Я ништавный као трунакъ малый.
 Да те душа вазда моя хвали.

Подъ Ртиѣмъ 7. Августа. 1856.

Дан. Н. Павловичъ.

РУКОПИСИ ПРОТЕ МАТИС ПЕНАДОВИЊА.

(Продужено)

Иова Протиѣъ био е сасвимъ спреманъ. Кажемо му, колико мы новаца имаме, но да онъ не може. Онъ каже: Я ѣу понети петдесетъ дуката. Но чини ми се понео е выше, но нама неће да каже онда, вальда да се у путу болъ штеди. Ноѣмо ту (у Раму) и уютру текъ се развѣше зовну насъ човекъ на Дунавъ. Одемо я и Протиѣъ, кадъ ал' дошао Степа Живковиѣъ; даде намъ еднога жива шарана: „найте ту рибу, и што пре можете сготовите, и понесите — рече — я одо полако, а вы кадъ ме стигнете, пытайте се самномъ као са непознатимъ човекомъ, да мои возари непознаду да смо се уговарали, а тако и вашимъ возарима кажите“ и оде. Мы се вратимо у козакъ и докъ мы фруштуковасмо, дотле и шарана сготовише. У име Бога поѣмо, сѣднемо на чамаць и кадъ се повеземо рекнемъ я: „Овако се навезао Колумбъ са своіомъ дружиномъ на синѣ море да наѣе Америку и упозна е са Европомъ; а мы се навозимо данасъ на тихи Дунавъ да наѣмо Россію, за кою ништа незнамо гди е, но само што смо у пѣсни чули да е има — и да Србію упознамо са Росіомъ!“ Ал' рече Иова Протиѣъ: почекай побратиме, почекай, докъ на ѣрдапъ доѣшь, видиѣшь како ти е тихъ Дунавъ! — Возе наши возари побрзо, и угледамо Живковиѣа на Дунаву и сустигнемо — ербо нѣгови невозе — кадъ близу будемо поздравимо едни друге среѣнимъ путемъ. Запыта насъ Живковиѣъ: а ко Бог-да? кажемо да хоѣмо у немачку Оршаву. — Дакле, каже, мы смо друштво, и я намѣравамъ у исто мѣсто. — Путуемо мало, докъ Живковиѣъ поче као самъ да руча пакъ онда рече: Дайте чамаць до чамца па заедно да ручамо, я имамъ добра вина, кадъ вы имате рибе. А слаѣ се у друштву и руча. — Тако саставимо чамце еданъ другомъ ублизу, и ручамо онако

путуюћи и веселећи се (Живковиѣъ возаше два музиканта у чамцу те му свираю).

Поредъ Пореча проѣмо ноѣомъ. Садъ доѣмо у оно село, гди узимаю думенціе, кои су крозь ѣрдапъ вѣшти лаѣе спустити. — Крозь ѣрдапъ несмеду обичне дунавске и савске думенціе спустити лаѣу ербо нису вѣшти и могли бы одма лаѣу потопити, но се изъ оны села думенціе узимаю, кои су вѣшти ѣрдапу, и говоре да они никаква данка недаю но само горе и доле лаѣе пропраѣаваю. — Садъ мы Живковиѣа молимо да кадъ себи наѣе думенцію да и нама наѣе. Живковиѣъ рече: хоѣу браѣо а што небы, то ніе муке, а они су то и дужни чинити. — Садъ доѣу думенціе и узму свакиъ свой чамаць и путуемо неколико низъ воду. Чуе се нешто гди хучи; пыта мене мой побратимъ Протиѣъ: чуешъ ли побратиме штогодъ? — „Чуемъ нешто хучи а незнамъ шта е.“ — Оно е — вели — гласъ твога тихога Дунава. — Шта побратиме яданъ, заръ Дунавъ и онакиъ гласъ има? — „Ніе, ніе, вели, веѣъ се оно гуске лепршаю по Дунаву, и садъ ѣнешъ видити гди се беле. — Юштъ неколико поѣмо а оно се нешто указа бѣло по води: „ево побратиме гусака!“ Текъ то Иова изрече а повика думенціа: Ко се плаши некъ у лаѣу легне. — Я и Гая Николаевичъ легосмо у лаѣу, а вода плюсну преко насъ. Докъ повика думенціа: устайте ко е легао! — Я устанемъ и натрагъ погледамъ, а оно се опетъ бѣли, и рекнемъ: Ао побро црны твои гусака а горега могъ тихогъ Дунава. И одемо далъ. Кажу ми кадъ е мала вода, онда скаче преко каменя кое се много изъ воде види и орзакъ приплавъа то се букови беле.

(продужиѣе се)

М р т в ы й Г о с т ь .

(Продужено)

XIV.

Лепосава е спавала те ноѣи сладко снивала и лепо, а Господаръ Мирковиѣъ немирно. Црна, бледа фигура, кое е лице као месецъ крозь црну косу и и густу црну браду за нѣга тако ужасно на нѣга изгледало, ясно му е и предъ затворенымъ очима трептила. Напротивъ Лепосава е была благодарно разположена према страовитомъ непознатомъ, што е овай нѣногъ отца тако брзо променію и у страу на Миланову страну обратію.

Сутраданъ, чимъ е Господаръ Мирковиѣъ са своима доручковао, упути се онъ къ Управителю (градоначалнику) — то е было слѣдство ноѣногъ размишляванія — и замоли га да противъ непознатогъ странца полицайне мере употреби, те да га изъ вароши уклони. Онъ му искрено приповеди, шта му е синоѣъ, пре него што е на вечерню забаву дошао, кодь куѣе догодило, и како су се нѣгова жена и кѣи веѣъ уполакъ у своіой памети завеле; да оне мртвогъ госта држе за оно, за што се издавао, за сина банкира Петловиѣа; при свемъ томъ, што младый банкеръ, ако бы желію младожевию представляти, небы споляшность познате аветивѣ изабрао, па ако бы банѣ изъ будалаштине или шале и иза-

брати хтео; онъ ту спољашность за цело не познавао.

Управитель тресао е главомъ смешећи се. Онъ незнаѣаше шта би мислио о напрасномъ суевѣрју иначе неверногъ господара Мирковића; али се обећа озбиљно мере предузети, будући се цела варошъ узруја да збогъ овогъ чудноватогъ догађаја.

Кадъ е господарь Мирковићъ после неколико сатиј кући долазио, будући се и са членовима полицији са другимъ пријатељима саветовао, погледа случайно са стране крозъ прозоръ на дољњемъ бою свое куће. Прозоръ е био едне леце украшене себе, у којој е обично капетанъ Миланъ седио. Господарь Мирковићъ несмеде своимъ очима веровати. Онъ е угледао ужасногъ мртвогъ госта у дубокомъ, па као што се чинило, страстномъ разговору съ Лепосавомъ. Девойка се на њга љубко сменила, и чинило се, да се башъ не противила, кадъ њој е руку узео и љубећи на свое устне притиснуо.

Садъ се све љуљало предъ старчевимъ очима, или болъ рећи, онъ се љуљало. Најпре е хтео улетити у собу командантову, да њѣжвий разговоръ прекине, и да безобразногъ похитителя изъ куће истера, но после помисли, да бы то или за њга или за Лепосаву могло имати рђаве послѣдице. Онъ се сети удвоя одъ пре сто година између грофа Крстачића и грофа Долинскогъ. Поита дакле мртвѣ-блѣдъ у собу свое супруге, која се одъ његовогъ изгледа ужасне.

Кадъ она за узрокъ његовогъ станя дозна, покуша успокоити га, она потврђаваше, да е та мнима аветь у самой ствари очекиваный младожена, љубведостоянъ, скроманъ младъ човекъ, съ кимъ се и она и Лепосава дуго разговарала.

„Веруемъ, веруемъ, мамо, онъ е према теби у твоимъ годинама сасвимъ скроманъ и учтивъ. Али отидидеръ те види колико е онъ кодъ Лепосаве за кратко време успео. Она се љубе.“

— То не могуће, тато! —

„Моје ове очи немой терати у лажъ. Онъ ю е очарао; она е пропала! Зашто да су сами? Та и тебе е већъ залудио, еръ иначе небы њ обоје насамом оставила.“

— Сладкый човече, онъ ме е молио за дозволенъ, да се насамом съ Лепосавомъ проразговарити може. Окани се, Бога ти, уображена! Како е то могуће, да ты, башъ ты, просвѣщенный, свашта изсмејавајућий человекъ, можешъ свое уверень тако дати залудити е, променити и наѣданпуть найсуевѣрнѣи человекъ постати?

„Наѣданпуть променити се? суевѣранъ? Не тако; я самъ само предосторожанъ, смотренъ, и прочая противъ те љаволске обсење! — Нека буде што му годъ драго, мударъ человекъ нетреба да се даде преварати. Моје е дете мени врло драгоцѣно. Я заповедамъ ѣданпуть за свагда, да прекинете свако сношеніе са вашимъ тако названымъ господаромъ Петловићемъ.“

— Али шта ће његовъ отаць рећи?

О, стараць неће ништа рећи. Па и зашто бы? Његовъ синъ зацело нати е смрть нити љаво! И најпосле нека рекне, шта годъ оће. Иди, я те молимъ, и одправи тога пангалоза!“

Госпожа Мирковићка не знала шта да чини. Она му љубавно приступи и руку му поверително на раме метне, тихо и съ молећимъ гласомъ говорећи: Сладкый човече, размысли, шта чинишь у суетномъ страу! Збогъ бледогъ лица, а прѣы альбана јоште не овай странаць вампиръ. Но ако ты заповедашь и притомъ оставишь, и ако ће те то успокоити, я ћу те послушати. Но помисли: Лепосава и я позвале смо га већъ и на ручакъ.“

„Пакъ да человекъ неполуди!“ повиче господарь Мирковићъ: „Садъ јоштъ и на ручакъ. Тај мора да има какавъ очараваніи задай у своемъ дисаню, и прочая, те васъ е тако обчино, као оно африканска змија мале птице, кое се њњимъ отворенимъ челюстима, хтеле нехтеле приближити мораю. Безъ трага, безъ трага, безъ трага! Нећу да знамъ за њга.“

У тај ма уђе Лепосава къ њима врло добро разположена — „Гди е господарь Петловићъ,“ запыта мати зловольно.

„Оде само на ѣданъ часакъ у свою гостионицу. Одма ће се вратити. Онъ е заиста добаръ, благороданъ человекъ!“

„То ти е!“ повиче господарь Мирковићъ: „У разговору одъ едногъ четврта сата она е искусила, да е онъ добаръ, благороданъ человекъ. Шта? ты Милана любишь? О, да е Миланъ одкудъ овде! кадъ бы онъ — съ однимъ рећи безъ трага съ њимъ! Нећу да знамъ зато. Поручи му да недолази. Измисли какву лажъ, какву поштену лажъ у нужди, и пр. да самъ се я разболео; па да намъ е врло жао, што неможемо честь имати, да га данасъ при ручку видимо, и прочая.“

(продужиће се)

ЗАЧИНЦИ.

(Руске пословице.)

1. После првогъ яета што кокошь свесе, какоће она највише.
2. Лако е ногама ићи онымъ путемъ, куда и срце заедно иде.
3. Многи има лана, кои онъ незна прести.
4. Ко съ тупомъ сякиромъ у шуму иде, неће насећи много дрва.
5. И велика Волга была е најпре мала река.
6. Неможе бити сваки брегъ Урала, и свака река Волга.
7. Лакше е рупу раздерати, него закрити.
8. Овца дае вуну какву има.
9. Комъ срећа ногу подмеће, тога оће она да обали.

М Р В Н Ц А.

Селянско дериште едно пође съ родительима своима изъ вароши натрагъ у село кући своіой, тако в не-смислено и непрестано конѣ юрило да су сва опоминяна отца његовогъ залудна была. Напоследку већъ пође полагано и отацъ му рекне; мой синко, да самъ я моимъ родительима тако чинію, као што ти садъ нама чинишь, другчіе бы они самномъ постунали. Сынъ одговори:

Башъ сте ми и вы красне родитель имали! Зацело красніе — примѣти отацъ — него што ты имашъ, дедаче!

Е Р А К Ъ И П Е Т А К Ъ.

Е р а к њ. Ала, Бога ти, Петаче, шта ты мислишь, зашто се жене беле, кадъ готово сви мужеви па то мрзе?

П е т а к њ. Та то е лако погодити: што имъ е црнь образъ. —

С Т Р А Н Е Н О В О С Т И.

Т у р с к а.

Изъ Скадра пишу „Загребачкимъ новинама“ подъ 20 Августомъ слѣдуюће:

„Текъ што су први батальони турске експедиціе овамо присѣли, и већъ се почио казнити злочинства, коя су самовольни Турцы Християнима чинили.

Данасъ е обнародованъ еданъ прогласъ высоке Порте, коимъ се Скадарски Турцы осуђую, да плате 300.000 гроша као накнаду за штету и кваръ, кои су причинили католичкой цркви и семинари; осимъ тога быће 15 найнемирни и најопаснији породица турски прогнано у Азію. Ове породице принадлеже ономъ племени, кое е пре у великой слави, богатству и чести было, а садъ се у найвећой бѣди и сиротини налази, и коме ніе ништа друго остало, но едина свѣсть и сећанъ свое негдашнѣ величине. У Скадру влада збогъ тога велика раздраженостъ, чега е ради одложено извршенъ овы пресуда до долазка цѣлогъ корпуса.

Разглашенный арнаутскій поглаваръ Хамзага, кои е еданъ одъ найфанатични и найратоборни противника царскогъ правительства, ступіо е у споразумѣнъ и преговоре са Християнима изъ планински предѣла, и труди се побунити ѡи, обећавајући имъ, да ће њіовъ законъ и обычае поштовати, ако се узпротиве уводу низама и обезоружаню земль.

Юштъ се незна, оће ли Християни приступити на страну тамошнѣ Турака, или неће. Што се тиче правилне турске войске, коя е тамо присѣла, мора се признати, да врло ядно и чемерно изгледа; она се већомъ части састои изъ млада рекруга, кои су понайвише изъ мале Азіе, и рѣаво су одевены, а юштъ горе наоружани, Оваданѣ Турцы ругаю се той войсцы, и ако юштъ и изъ планински предѣла Арнаутске дође скадарскимъ Турцыма помоћъ, онда предстоетъ озбыльни и преважни догађан.

И у Ерцеговину быће послать еданъ корпусъ войске одъ 10.000 момака. По вѣстима изъ Цариграда противила се высока Порта одлазку тамо бавећи се Црногораца у отечество свое, и единствено посредовано французскогъ посланика има се захвалити, што су се 500 Црногораца навезали на море.

Изъ Ерзерума являю подъ 7. Августомъ о предаи града Карса чрезъ полковника Меликова муширу Исмаил-пашу у присутству генерала Хрулева. О овой предаи дошла су већъ и обширнѣ извѣстія. Руска е войска по предаи отишла на леву обалу рѣве Арпачай.

— Са персійске границе долазе тужбе, да су путови тамо одвећъ несигурни. Пре некій данъ нападнутъ

е и уваћенъ близу Баязита куриръ французскогъ посланства у Персію одъ курдѣйски хайдука.

— У Тесалии юштъ непрестано муте разбѣичке чете, и недавно дошло е између њи и турске войске до кровавогъ боя. Разбойницы, кои е могло быти 40—50 глава, оплѣкали су и попалили село Аварицу, и повукли се затимъ у планину Отирисъ. Они говоре одчасти арнаутски, одчасти грчки, и по свой су прилицы предвоћени одъ Карака.

— У Канѣи яко се жале Християни на угнѣшаванъ одъ стране Турака, а то збогъ тога, што су християни изявили желю, да могу явно изповѣдати вѣру християнску.

Изъ Цариграда пишу подъ 25. Августомъ слѣдуюће:

Великій е везиръ благоволително прѣміо оделанике (депутирце) нове проектиране турске банке и саобштію имъ е, да ће државный савѣтъ скорымъ одредити одну комисію, да ту стваръ испыта.

— Парница и сућенъ, одвосително на убійство грчке девойке у Варни юштъ ніе окончано.

— Г. Нель, главный инциниръ енглескогъ дружтва, кое намѣраза подићи гвозденъ путь у еуфратской долини, отишао е са юштъ три друга инцинира изъ Цариграда у Ерзерумъ. — Како у Багдаду тако и у еуфратскимъ земляма врло су подељногъ и несагласногъ мнѣнѣя о овомъ предузећу Енглеза. Неки сирѣчь сматраю савезъ Индіе са Европомъ посредствомъ гвозденогъ пута као велико благодѣаніе за трговачкѣя саобраћѣй, но бо е се да ће у тымъ земляма сва тргозна пасти у руке Енглезима, и да ће Енглеска посредствомъ тога добыти надмоћный упливъ на Турску.

Р у с і я.

„Таймсъ“ доноси намъ приликомъ крунасаня цара рускогъ слѣдуюћий похвалительный и Русію и ѡблогъ владетеля преузасећей чланакъ:

Нико неможе оспорити, да на цѣлой земльи нема самодржавнѣгъ, узвышенѣгъ и засенявајућимъ блескомъ већма окруженогъ владоаца, него што е царъ сверускѣя Александръ Николаевичъ, и да е онъ единѣи смртный, коме ѡгово единствено и преузвыщено положенъ да е пуно право, да га врстама овымъ преузнаемъ. Нико осимъ ѡга несаединява азіатско великоцѣпѣ са европскомъ подитникомъ, и дивно удешчено устройство са толивимъ богатствомъ. У цѣломъ свѣту непритѣжава нико осимъ ѡга већу половину две части земль, а при-

Додатокъ къ бр. 88. „Шумлинке“

брежія два светска мора и два najveћа на свету езера. Нико осимъ нѣга нѣ неограниченый господарь надъ више одъ 60 милиона душа, коима јоште нѣ усанула храбрость и снага прастарогъ варварства. У нѣгову войску славени су читави народи, и кадъ онъ у прославльнѣй Кремль улази, прати га тамо една знатна часть човеческогъ рода, а списакъ многи подчинѣны му народа подсећа човека на прве освоитељ цѣле човеческе повѣстице.

— „Шлезисше цайтунгъ“ доноси намъ ново устройство руске войске на Кавказу. Ова се по новомъ устройству састои изъ подпуне четири дивизіе, изъ 19-те (подъ ђенераломъ Ковловскимъ), 20-те (подъ ђвдокимовльмъ), 21-ве (подъ ђенераломъ Орбеліаномъ) и гренадирске дивизіе (подъ ђенераломъ Вревскимъ), слѣдователно изъ найманъ 64.000 найодабранѣ войске, којой валя јоште додати 3 полка правилны коняника, 18 грузиска линейны батальона и великій брой нерегуларне войске, коя е врло удесна за воеванъ на планинскомъ Кавказу. Засады стои тамо шта више и 18. дивизія пешака, тако, да брой правилны линейны пѣшака на Кавказу износи око 80.000 момака. Новый распоредъ разны врховны войнички властей, а нарочито новъ положай црноморскогъ окружія као да има очевидно ту цѣль, да за случай велики войнички предузыманя у већој свези и слоги ради, а многи знацы показую, да ће скоримъ временомъ ове войничке операціе послѣдовати.

— О рускимъ гвозденимъ путовима пишу едномъ нѣмачкомъ листу слѣдујоће:

„Пре некогъ времена разносіо се по многимъ листовима чудноватый гласъ, да е Ротшилдъ продао у Паризу знатне сумме французске ренте, да бы у станю быо положити нуждну кауцію за предузыманъ руски гвоздени путова; а тые да е течаю речене ренте яко шкодіо.

Мы јоште нећемо да изтражуемо, да ли е та продаја ренте башъ у ствари была, у колико е то на течај ренте подѣйствовало. Но мы за садъ толико можемо као извѣстно саобштити да јоште никако нѣ рѣчь ни была о полагању кауціе, и то изъ тогъ простогъ узрока, што Ротшилдъ досадъ јоште нѣ ни добио дозвољнѣ за речене гвоздене путове.

Царско рѣшенъ у смотреню овогъ предмета изиѣнъ ће текъ после крунисаня. Но и садъ, кадъ е крунисанъ већъ прошло, врло е подъ сумњомъ, да ли ће царъ дати првенство Ротшилду. По најновимъ вѣстима, кое смо у смотреню тога добили изъ Петербурга, появилось се одъ некогъ времена више дружтва са знаменитымъ капиталима као саревнителы Ротшилдови, а између овы налази се едно нѣмачко дружтво, за кое веле, да е кодъ двора већъ далеко успѣло. Мы ћемо може быти скоро у станю быти, да о овоме што обширнѣ и извѣстнѣ саобштитимо.

ФРАНЦУСКА.

У Паризу 29. Августа.

Овде се увѣрава изъ поуздане руке, да ће едно одѣленъ одъ петъ убойны лаѣа отићи у Кронштатъ по

изванредногъ посланика французскогъ грофа Морни-я и нѣгову пратию.

— Изъ царскогъ алманаха види се, да е прошле године издано 16 велики крстова, 32 офицерска и 100 командерски крстова ордена почестне легије. А ове ће године брой изданы крстова быти по свой прилицы јоште већій.

— „Конституціонель“ доноси намъ извѣстия о путованю принца Наполеона по поларскимъ морамъ. 10. Августа оставіо е принцъ сетландске острове и приелъо е по врло тешкомъ путованю у Бергенъ, гди е найусрднѣ дочеканъ быо. По прегледаню найзнатнѣи зданія, проматраню околногъ предѣла, и после велике части и бала навезла се еспедиція на море за у Хамерѣестъ; страшна бура пакъ принуди лаѣе, да се врате патрагъ у Бергенъ. Садъ текъ увиди принцъ, да е већъ позно за путованъ на сѣверно предгорѣ, будући яке маѣде, силне бурѣ и брзо онаданъ дана чине пловењ по новымъ водама готово немогућимъ. И тако се рѣши еспедиція, да се Лапланда и Хамерѣеста окане, и да се у Француску врати. 15. Августа приспѣ принцъ у Христиансандъ, гди е само пренобіо; 17. Августа дође у Арендаль а 19. у Христианію, гди одъ вице-короля норвешкогъ на баиру дочеканъ буде. Принцъ одпутовао е 25. Августа далъ у Готенбургъ, гди е 26. приспѣо, а 27. продужио свой путь крозь канале далъ у главну варошь Шведске. Штокхолмъ.

ШПАНИЈА.

Изъ Мадрида являю едномъ нѣмачкомъ листу подъ 25. Августомъ слѣдујоће:

Вѣсть о неслоги, ноа у вишимъ круговима влада, разнела се већъ по свимъ класамъ народа и дала е поводъ најчудноватимъ предпостављѣяма и гласовима. Наравно да има таковы, кои све съ тавне стране свѣћаю, и кои те гласове по својој вољи увеличаваю. Чась се говори о позатвараню знатны лица, шта више говорило се, да ће по заповѣсти Риос-Розаса и самъ ОДонель быти затворенъ.

Исто се тако гласа, да у войсцы велико незадовольство влада, и да войска тежи на страну програма Мазаларесовогъ, а да никако нѣ заузета за уставъ одъ год. 1845 и за партаю Модерада (умѣреняка). Чась оцетъ говори се, да е сданъ знаменитый ђенераль уапшенъ, кои е спремао буну на користъ слободомыслене партае. Извѣстно е пакъ засады само то, да у кабинету, а нарочито између ОДонела и нѣговы другова велика разцепљеность и неприятельство трѣнъ влада.

Овако дуго остати неможе. Неслога у кабинету иде слободомысленой партаи у народу очевидно на руку, и нетреба се нимало чудити, ако наеданпутъ чуємо за какавъ изненадный превратъ у овој усколебаной и несрећној земљи.

— Посланикъ шпанскій при вашингтонскомъ (сѣверо-американскомъ) двору, Ескаланте, поднео е оставку.

— На острову Куби (кои принадлежи Шпаніи и лежи у антилскомъ мору) страовито бѣсни жута грозница, коя и межу самымъ селяцыма страовито коси.

Политичкій Прегледъ.

У Бечу 28. Августа.

Мы смо пре неколико дана явили: да е крѣль неапольскій послао кабинетима парискомъ и лондонскомъ едну ноту, коя е гледала рѣавъ учештакъ првоте неапольске, колико е веѣма могуће изгладити, и да е французскій посланикъ у Неаполю изразіо о томе свое задовольство.

Ова се вѣсть сада сасвимъ обистинава; но исто се тако на жалость потврѣуе и то, да е Енглеска садражаемъ друге исто тако слабо задовольна, као и првомъ.

Новіе вѣсти допуњаваю намъ данасъ преѣашнѣ саобштень.

Неапольско правительство увидивши погрешку, кою е одрѣимъ слогомъ свое прве ноте учинило, потрудило се. — слѣдуюћи савѣту и наговору добромыслеѣни пріятели — да другомъ нотомъ у форми уклони све оно, што е у првой увредително было. Наравно, да е французскій посланикъ г. Бреніе, кадъ му е ова нота прочитана, одобрио намѣру тога корака а и самъ слогъ ноте.

Али изузимаюћи одобраванъ те намѣре и удесніе форме речене ноте не французскій дипломатъ при неапольскомъ двору никакво далѣ извѣанъ дао.

И доиста су зактевана западны сила другомъ неапольскомъ нотомъ премда у форми блажіе, у ствари исто онако рѣшително одбіена као и првомъ. А и пріятелиски, умѣрени и добромыслеѣни савѣти аустрійскогъ двора исто су тако безуспѣшни были, као и молбе и представлени найскреніегъ служителя краля Фердинанда, кои е нѣговъ опуномоѣный министеръ при бечкомъ двору.

Само непрестаномъ и постоянномъ настояваню бечкога двора у саюзу са посредуюћимъ тежыма посланика тичући се сила, има се захвалити, што нису западне силе досадъ рѣшителніе према Неаполю поступиле; единый неапольскій дворъ остао е упоранъ нити се дао склонити на толика посредованя, а рѣшителный тренутакъ све се веѣма приближава.

Но догодило се шта му драго, — нека Неапольска буде тврдо увѣрена, да посредованъ Аустріе нема никакву другу цѣль, него да се съ одржанъмъ мира у Итали одрже уедно и пріятелиски одношан са западнымъ силама.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕНЕШЕ.

У Петербургу 1. Септембра.

Едно званично извѣстіе явля, да е баронъ Бергъ поставленъ за губернера Финландскогъ; графъ пакъ Воронцовъ наименованъ е за фелдмаршала, а князь Барятински за намѣстника на Кавказу. Генералъ ѣтнантъ Дибельтъ, поглаваръ жандармеріе, отпуштенъ е изъ службе.

У Турину 31. Августа.

Турскій посланикъ Мехемед-ѣмил-бей приспѣо е у Туринъ съ богатымъ поклонима за сардинскогъ краля. — У Мортари држана е одъ 24. до 27. велика землѣдѣлска скупштина, на којой су млога лица участвовала.

О Г Л А С И.

Збогъ сутрашнѣгъ празника излази данасъ оволикій листъ.

ХАЙНРИХЪ ХИРШЛЬ

тапещиреръ и трговаць са собнимъ намештаемъ у зданію кодъ „Блена“

препоруче п. н. публикуму свое велико новоснабдѣвено сместиште еспана састоѣе се изъ свакогъ рода тапещирскогъ и столарскогъ посла по найновіой бечкой форми (фасону), и къ томе на изборъ млого огледала одъ сваке форме. Осимъ тога прима онъ све тапещирске послове како нове тако и старе, и обеѣава се на задовольство израдити; а исто тако пайточніе одравля и сваку наручбину свога еспана у внутреность.

Подписаный препоруче се, како овдашнымъ, тако и странымъ ГГ. трговцима, а и поединимъ лицама съ разнымъ цариградскимъ шаміама женскимъ одъ сваке сорте и фарбе пайфаниіе и то рукомъ раѣене. Обиѣтава у зданію кода „Блена“ у 1-омъ кату № 2.

У Београду 1. Септ. 1856.

ФОТИНОСЪ БЕЦИСЪ

(1—3) изъ Цариграда.

Збогъ полазка изъ Београда продаваће се у Петакъ 7. тек. м. и у слѣдуюће дане на Сави у квартиру г. Канцлера ц. кр. Аустр. Генералн. Конзула, куѣвене ствари као: ормани, кревети и другій намештай и куѣвене потребе. Кои бы желіо што купити, нека се изволи тамо наћи одъ 9 сатій до подне, и одъ 2 до 6 сатій после подне.

Подписаный има за даванъ подѣкирю одъ идуѣгъ Митрова-дна, а и пре, еданъ дуѣанъ съ квартиромъ доброга стана, у господской улици у Београду.

(3—3)

МАТ. КРАИНИЊЪ.

(3—10) Почемъ самъ я долеподписаный овога лета отворио овде у Београду, на свое име трговину; на како самъ такову измеѣу осталог а еспана, у великомъ количеству са разнымъ фарбама (бояма) одъ найординаріе до найѣаніе у свакимъ изгледима снабдѣо: то непрощтаемъ овимъ почитаемымъ ГГ. како живописцима и молерима тако и свакому, коме бы такове требало препоручити се; и у исто време обеѣавамъ се, да ѣу свакога са умѣреномъ ценомъ послужити.

У Београду 1. Септ. 1856.

Алекса Местановиѣ кодъ „Тигра“ до варош-капіе.